

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het evangelie zou toebetrouwd worden, alzo spreken wij, niet als menschen behagende, maar God, die onze harten beproeft. Want wij hebben nooit met pluinstrijkende woorden omgegaan, gelijk gij weet, noch met eenig bedeksel van gierigheid; God is getuige! Noch zoekende eer uit menschen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last konden zijn als Christus' apostelen.

1 Thess. 2 : 4—6.

No. 13.

1 Juli 1904.

9de Jaargang.

VERKRIJGT DEN GEEST GODS.

Redevoering gehouden in de Weber-Ring-Conferentie,
Ogden, op Maandag 19 October 1896, door
President WILFORD WOODRUFF.

Het doet mij genoegen hedenmorgen met zoovelen onzer vrienden te vergaderen, en ik gevoel een verlangen tot u te spreken over een beginsel dat ik zeer zelden behandel voor de bijeenkomsten van de Heiligen. Mijn geest is in den laatsten tijd zeer bezig gehouden met onderscheidene dingen, misschien met oogmerken die beter aan den Heere bekend zijn dan aan mij, ofschoon het beginselen zijn, waarmede wij allen min of meer bekend zijn.

Een der Apostelen zeide jaren geleden tot mij: „Broeder Woodruff, ik heb gedurende een geruimen tijd tot den Heere gebeden om mij de bediening van eenen engel te zenden. Hiernaar heb ik een groot verlangen, maar nog nooit zijn mijne gebeden verhoord geworden.” Ik zeide tot hem dat, al zou hij duizend jaren tot den God Israëls bidden om die gave, zij hem niet gegeven zou worden, tenzij de Heere een beweegreden had om hem eenen engel te zenden. Ik vertelde hem dat de Heere nimmer tot iemand een engel had gezonden en nimmer zal zenden louter om het persoonlijk verlangen te bevredigen, eenen engel te zien. Indien de Heere een engel tot iemand zendt, zendt Hij hem om een werk te verrichten dat alleen verricht kan worden door de bediening van eenen engel. Ik zeide hem, dat dit mijne inzichten waren. De Heere had engelen tot de menschen gezonden sedert de schepping der wereld, op verschillende tijden, maar altijd met eene boodschap of om iets te verrichten dat niet zonder engelen verricht konde worden. Ik verhaalde hem van verschillende tijden waarop engelen aan mij verschenen waren. Natuurlijk verwees ik naar den engel die Joseph Smith

bezocht had. De Openbaarder Johannes zeide, dat in de laatste dagen een engel vliegen zoude in het midden des hemels, hebbende het eeuwig evangelie, om te verkondigen dengenen die op de aarde wonen. De reden waarom er een engel noodig was om dit werk te doen, was dat het Evangelie niet op de aarde was. Daarom moest God het wederom herstellen.

Nu, ik heb altijd gezegd, en ik wensch het tot u te zeggen, dat de Heilige Geest is hetgeen iedere Heilige van God noodig heeft. Het is van veel meer belang dat een mensch die gave zoude hebben dan de bediening van eenen engel, tenzij het noodig is dat een engel hem iets leert dat hem nog niet geleerd is.

Ik zal eenige mijner eigen ondervindingen aanhalen met betrekking tot de bedieningen van engelen en de werkingen van den Heiligen Geest. Ik heb nimmer om het bezoek van eenen engel gebeden, maar ik heb de bedieningen van engelen menigmaal in mijn leven gehad.

Eén bezoek ontving ik in Kentucky, ten huize van A. O. Smoot's moeder, terwijl ik op mijn eerste zending was. Ik ging door Jackson-Graafschap naar Arkansas-Territoir, en van Little Rock af waadde ik 180 mijlen door het Mississippi-moeras om naar Tennessee over te steken. Ik kwam in Henry-Graafschap, Tennessee, aan het westen aan, terzelfder tijd dat David Patten en Warren Parish in die streek aan het noorden aanlandden. Wij ontmoetten elkander en arbeidden gedurende een tijdje te zamen en stichtten aldaar eenige gemeenten. Ik bekleedde toen het Priesterambt. Ik reisde duizenden mijlen en predikte het Evangelie als een Priester, en, zooals ik vroeger tot vergaderingen gezegd heb, de Heere ondersteunde mij en openbaarde zijn macht ter bescherming van mijn leven evenveel terwijl ik dat ambt bekleedde als hij gedaan heeft terwijl ik het Apostelambt bekleedde. De Heere ondersteunt ieder man die een deel van het Priesterschap bekleedt, of hij een Priester, een Ouderling, een Zeventiger is, of een Apostel, indien hij zijne roeping in eere houdt en zijn plichten doet.

Ik zal u een voorval mededeelen van 's Heeren beschermende zorg over mij terwijl ik een priester was. Ik had deze ondervinding terwijl ik in Arkansas was met mijn kameraad, die een Ouderling was. Er was een man in dat land die met zijne vrouw en vijf zonen in Jackson-Graafschap geweest was. Zijne vrouw stierf aldaar. De oude heer was oogenschijnlijk in het geloof toen hij vandaar vertrok. Hij was uitgedreven, evenals de overige Heiligen, en enkele zijner zonen waren gegeeseld met puntige walnotenboom-takken tijdens de vervolgingen. Ik wist dat hij ergens in Arkansas was, en ik was verlangend hem te bezoeken, daar hij de eenige Heilige der Laatste Dagen was in dien omtrek, zoover als wij wisten. Den nacht voordat ik daar aankwam, had ik een eigenaardigen droom. Ik droomde dat er een engel aan ons verscheen en ons een zeker pad uitduidde, dat wij moesten volgen

en dat de zegeningen Gods ons zouden geworden door het pad te volgen. Toen wij langs dit pad gingen, kwamen wij aan een van boomstammen gebouwd huisje met een muur aan elke zijde van tien of vijftien voet hoog. Deze weg liep recht door dat gebouwtje heen. Toen ik naar de deur ging en haar opende, was het huisje vol groote slangen. Mijn kameraad zeide dat hij voor niemand en voor niets ter wereld die kamer zou binnengaan. „Wel”, zeide ik, „ik zal het doen of in de poging sterven. De Heere vertelde ons dat pad te volgen, en ik ga het bewandelen, tenzij ik tegengehouden word door de een of andere mij onbekende macht”. Ik trad naar binnen. Deze slangen richtten zich op, gereed om op mij aan te schieten, en er was een zeer groote midden op den vloer die een stoot naar mij deed. Het scheen mij toe dat ik verdelgd zoude worden, maar toen de slang mij zeer nabij naderde, viel zij dood neder; inderdaad vielen ze allemaal dood neder en zij werden zwart en berstten open, waarna zij vuur vatten en verbrandden, en wij gingen beiden behouden door.

Den volgenden morgen kwamen wij aan het huis van dezen man aan. Zijn naam was Akeman. Het was Zondagmorgen, en wij gingen in huis. Mr. Akeman en zijn dochter waren aan het ontbijten. Zijne zonen hadden zich in hutten rondom de zijne nedergezet. Wij namen plaats, maar er scheen aldaar een eigenaardige geest te zijn. Na een tijdje trad ik naar den schoorsteenmantel, waarop ik een Boek van Mormon zag liggen. Ik nam het op en zeide: „Broeder Akeman, hier hebt u een heel goed boek”. Hij zeide: „Het is een boek, dat uit de hel gekomen is”. Toen begon ik een weinig te begrijpen van hetgeen er voor ons lag. Hij was afgevallen. Hij vervloekte alles en iedereen — Joseph, Lyman Wight, de Apostelen en velen meer, die hij met name noemde. Hij was zeer toornig. Ik vroeg naar zijn zonen. Hij zeide dat zij daar rondom hem gevestigd waren. Wij namen onze reistasschen op en vertrokken. Ik ging bij een van zijne zonen aan — den jongste geloof ik, en den eenige die in het geloof was — en hij was een drenkeling gelijk; maar door met hem te bidden kregen wij den Geest Gods in hem, en wij hadden tamelijk veel genoegen bij hem. Wij vertelden hem onze ondervinding ten huize zijns vaders, en ik zeide dat wij verlangend waren aldaar eenige vergaderingen te houden, zoo wij konden. Hij zeide het niet te weten: zijn vader was afgevallen en was in strijd met alles wat Mormoonsch was. Hij vertelde ons echter waar dichtbij een oude heer woonde, aan wien hij een Boek van Mormon geleend had. Hij was een bejaard man en zijne echtgenoot was eene bejaarde vrouw. Hun naam was Hubbard. Wij gingen hen bezoeken en zij ontvingen ons met blijdschap.

In den morgen zeide mijn kameraad, dat hij de plaats ging verlaten. Natuurlijk, hij was een ouderling en ik was slechts een priester, en gewoonlijk wordt het gedacht dat de mindere den meerdere moest ge-

hoorzamen; maar ik zeide tot hem, hem bij zijn naam noemende: „Gij gaat hier niet vandaan, noch ik; wij zullen hier beiden blijven totdat ik mijn droom vervuld zie. Het is hier, en ik blijf om het te zien, en gij eveneens”. Het is mijn gewoonte niet, zulk een houding aan te nemen, maar ik gevoelde mij geleid het bij die gelegenheid te doen. Wij vertoefden daar drie weken, ontginden boschland voor vader Hubbard, terwijl hij ons voedde en huisvestte. Driemaal werd ik, terwijl wij daar waren, van den Heere gewaarschuwd Mr. Akeman te gaan waarschuwen. De laatste waarschuwing die ik van den Heere ontving was op Zaterdagavond van de derde week. Ik ging naar zijn huis, hetwelk ongeveer driekwart mijl vandaar was, en toen ik daar aankwam stond zijn dochter in de deur. Ik liep naar binnen en begroette hem. Hij liep de kamer op en neer en zei niets tegen mij. Ik vertelde hem dat de Heere mij gezonden had om hem een bezoek te brengen. Toen deed hij een uitroep die tamelijk goddeloos was. Ik zette mij neer en begon hem te waarschuwen. Ik vertelde hem dat hij afgefallen was van het Evangelie van Christus; dat hij het Priesterschap had en een loopbaan volgde die hem tot verwoesting voeren zoude, en de oordeelen Gods zouden hem overvallen.

Hij raasde als een duivel. Dat is zoowat alles wat ik tegen hem zeide. Ik bleef stellig niet lang, maar ik leverde mijne boodschap af. Toen ik het huis verliet, volgde hij mij en toen hij kwam tot waar ik was, viel hij dood neer aan mijne voeten alsof hij getroffen was door een bliksemstraal uit den hemel. Hij was een zeer groot man en hij werd zoo zwart als een Afrikaan en zijn huid scheen bijna open te bersten. Den volgenden dag woonde ik zijne begrafenis bij. Maar hij had een volksbende op de been gebracht en hun bericht gestuurd te komen om ons uit het land te drijven of op te hangen, en zij hadden ons waarschuwingen gezonden om te vertrekken. Het gevolg was, dat er zoo'n vijftien of twintig sterfgevallen waren tijdens mijn verblijf aldaar. De mannen kregen wat men borstvliesontsteking noemde. Dokters kwamen en openden een bloedader, en zij stierven in vijf minuten. Een van deze mannen liet mij roepen en ik ging hem bezoeken. Twee mannen hielden hem vast. Hij zeide tot mij: „Ik wou dat u mijn zijde zou willen opensnijden; ik heb hier pijn en het is oppervlakkig; gij kunt het er uitsnijden en mijn leven sparen”. Ik keek hem aan maar zeide niets tot hem. Ik zeide bij mijzelven: „Indien uwe oogen open waren, zoudt gij den engel des doods aan uwe zijde zien staan”. Hij stierf terwijl ik daar was. Hierna verliet mijn metgezel mij, en ik ging alleen naar Memphis, Tennessee, en ontmoette Broeders Patten en Parish.

Na een tijdlang in die streek gearbeid te hebben, ontving ik een brief van Joseph Smith en Oliver Cowdery, waarin zij mij verzochten in dat land te blijven en de leiding te nemen over de gemeenten die

wij aldaar gesticht hadden. De Profeet beloofde mij vele dingen, en zeide dat ik geen zegeningen zoude verliezen door in dat land te toeven en te doen zooals hij verlangde en de andere broederen te laten gaan om hunne *endowments* (begiftigingen) te verkrijgen. Ik was toen ten huize van Broeder Abraham O Smoot's moeder. Ik ontving dit schrijven zoowat bij zonsondergang. Ik ging in een kamertje waar een sofa was, om alleen te bidden. Ik gevoelde mij vervuld van vreugde en blijdschap over de beloften die God mij gemaakt had door middel van den Profeet. Terwijl ik biddende was op mijne knieën, werd mijne kamer met licht vervuld. Ik keek op en een boodschapper stond aan mijne zijde. Ik stond op, en dit personage vertelde mij dat hij gekomen was om mij te onderrichten. Hij vertoonde mij een panorama. Hij vertelde mij dat hij wilde, dat ik met mijne oogen zoude zien en met mijn geest verstaan hetgeen geschieden zoude op de aarde vóór de komst van den Zoon des Menschen. Hij ving aan met hetgeen de openbaringen zeggen omtrent het veranderen der zon in duisternis, der maan in bloed, en van het vallen der sterren van den hemel. Deze dingen werden mij allemaal na elkander vertoond, zooals het gebeuren zal, naar ik veronderstel wanneer zij openbaar zullen worden vóór de komst van den Zoon des menschen.

(*Wordt vervolgd.*)

KERKHERSTEL NOODIG.

Het is opmerkelijk dat men in de verschillende kerkgenootschappen, alhoewel zij over het algemeen niet van eene „herstelling aller dingen” willen hooren, toch nu en dan stemmen verneemt die aandringen op kerkherstel. Zoo onlangs te Utrecht in de jaarlijksche vergadering van de Vereeniging tot Handhaving van het Christelijk-Historisch Karakter der Natie. Aldaar sprak een der woordvoerders, Dr. A. Troelstra, predikant bij de Ned.-Herv. gemeente te Burgwerd, over „het verband tusschen de reorganisatie der Ned.-Herv. Kerk en de handhaving van het Christelijk-Historisch karakter der natie.” Wij ontleenen het volgende verslag zijner redevoering aan de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*:

„Waar de keuze van ons volk zwijgt, zeide spreker, waar de onzuivere politieke dampkring een benauwend gevoel geeft, waar de beginselen zoek zijn, heeft hij over sommige dingen zijn eigenaardige bezwaren.

Spreker wenschte te bétóogen, dat kerkherstel noodig is, zal ons volkskarakter niet teloor gaan. De Revolutie heeft zich aan dat karakter vergrepen, door de idee der volkssouvereiniteit ingang te doen vinden. Aan de kerk deed zij onrecht door haar te veranderen in een genootschap, tengevolge waarvan geloof en ongeloof principieel gelijkgesteld worden, het wezen der kerk miskend en de theologie misvormd tot godsdienstwetenschap. Op den Staat werd het stempel van neutraliteit gedrukt; onder de leuze van verdraagzaamheid en eenheid werd niet meer met Christus gerekend, partij getrokken voor het ongeloof en

de natie verbrokken, door de belijders te dwingen tot het oprichten van bijzondere instellingen. Van den partijstrijd, die de natie verdeelt, profiteert het internationale Rome het meest.

De vereeniging, die ons hier bijeenbrengt, ging spr. voort, komt daartegen op: zij wil het Christelijk-historisch karakter der natie handhaven; zij ziet in ons volk krachtens zijn oorsprong en in weerwil van alle ontaarding, eene Protestantsche, nader eene Gereformeerde natie. Dit karakter behoort de overheid te eerbiedigen door de openbare instellingen daaraan te doen beantwoorden en aldus de eenheid te zoeken niet in onmogelijke eenzijdigheid, maar in huldiging der waarheid. Zal echter de overheid aan dezen eisch gehoor geven, dan moet de kerk spreken. Niet het individu, niet een partij, niet de overheid, maar de kerk is de draagster van het licht der waarheid. Zij scheidt zelf dit licht niet, door te decreteren wat als waarheid gelden moet, maar belijdt de door God gegeven waarheid door voortdurend Gods Woord te onderzoeken.

Nu wordt de Ned.-Herv. Kerk door hare inrichting belemmerd om der waarheid getuigenis te geven. Zij is op den genootschappelijken voet ingericht; de ambten zijn vervormd tot bestuursfuncties. Beroep op Gods Woord wordt niet toegelaten; waarachtig leven, zooals bij de zending, moet zich uiten buiten de kerk om. De eenmaal aangenomen leer wordt onveranderd gehandhaafd en moet zoo versteenen; maar eene krachtige overtuiging leeft niet in den boezem der kerk. De tucht wordt partijzaak. Buiten de kerk om en tegen de Schrift in heeft de staat in 1816 deze inrichting aan de kerk opgedrongen en haar beroofd van de vergaderingen, waarin bij het licht van Gods Woord een antwoord gezocht kon worden op allerlei brandende vragen.

Daar alle principieele vraagstukken samenhangen met de belijdenis der kerk is deze inrichting der kerk een hinderpaal voor de handhaving van het nationaal karakter. Nu kan zij haar profetische roeping tegenover den staat niet vervullen en haar leden kunnen in de politiek niet optreden met een eigen beginsel, maar worden vaak gedwongen een weg in te slaan, dien zij toch niet opwillen. De kerkelijke partijchap bederft de politiek. Uit de kerken treden verschillende groepen, die de kerk prijsgeven, maar ook de natie te gronde richten, omdat zij dan in de politiek naast Rome komen te staan en de neutrale staatsidee aanvaarden.

Toch mag de Ned. Herv. Kerk niet prijsgegeven worden; wie dat doet, onttrekt zich aan de roeping om tegen het de kerk aangedane onrecht te protesteeren. Bovendien moet men dan de vrije kerk en den neutralen staat aanvaarden en dus het staatsterrein onttrekken aan Christus' heerschappij. De volkskerk alleen, waarin het hart der natie klopt, biedt aan hen, die de revolutie bekampen en de eenheid der natie handhaven, een zelfstandige positie aan.

De oplossing van allerlei verschillen, die, onopgelost, opnieuw scheuring brengen, kan alleen voorbereid worden door de volkskerk, indien ze gereorganiseerd wordt. Met het genootschappelijke dient gebroken, de kerkelijke vergaderingen moeten weer gehouden worden. Ingezien moet worden, dat de bestaande inrichting het rechte onderzoek van Gods Woord belemmert, de tegenstellingen naast elkaar laat bestaan, zonder de verzoening ervan te zoeken. De Synode moet niet langer de wezenlijke synode vreezen, want kerkherstel begint niet met oordeelen maar met schuldbelijden.

Komt het niet tot kerkherstel, dan wordt onze kerk straks in de politiek doodgedrukt door Rome, de vrije kerken en het ongeloof. Daarom moet onze kerk herleven als nationale kerk. Die herleeft volkskerk

zal het echte karakter der natie wakker roepen, de partijschap doen verdwijnen, de beginselen der Revolutie terugdringen en de actie weer front doen maken tegen de erf-vijandin der waarachtige vrijheid, Rome. Wat de vrije kerken doen tot bekamping van ongelooft en revolutie, behoeft niet gering geschat te worden, maar de revolutionaire staats-idee valt slechts, als de natie herleeft; en de natie komt eerst tot zichzelf, als de nationale kerk hersteld wordt."

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag: Was Johannes de Dooper de Elias?

Antwoord: „Zijt gij Elias? zeiden de boodschappers der Joden tot Johannes. „En hij zeide: Ik ben die niet;” (Joh. 1.) Naderhand, toen Jezus, Petrus, Jakobus en Johannes van den berg afkwamen op welks top zij in een visioen Mozes en Elias gezien hadden, had er het volgende gesprek plaats:

Jezus: Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des menschen zal opgestaan zijn uit de dooden.

De discipelen: Wat zeggen dan de schriftgeleerden, dat Elias eerst moet komen?

Jezus: Elias zal wel eerst komen, *en alles wederoprichten*; maar ik zeg u, dat Elias nu gekomen is, en zij hebben hem niet gekend; doch zij hebben aan hem gedaan al wat zij hebben gewild. *** Toen verstonden de discipelen, dat hij hun van Johannes den Dooper gesproken had. (Matt. 17.) Hieruit blijkt dat Johannes ontkende Elias te zijn, terwijl Jezus verklaarde dat hij het was, en dientengevolge is er veel geschil ontstaan over dit onderwerp. De zaak kan echter zeer gemakkelijk verstaan worden, wanneer men weet dat Elias de naam is van een persoon, de naam van een profeet die ongetwijfeld in de dagen van Abraham leefde (Leer en Verb. Afd. 110 : 12) en die eveneens aan Jezus verscheen bij de bovengemelde gelegenheid; Elias is eveneens de naam van een ambt — het ambt van Hersteller. „De Geest van Elias”, zeide de profeet Joseph (10 Maart 1844), moet den weg bereiden voor eene grootere openbaring van God, hetwelk het priesterschap van Elias is. *** En wanneer God een man in de wereld zendt om den weg te bereiden voor een grooter werk houdende de sleutelen van de macht van Elias, werd het de leer van Elias genaamd, van de eerste eeuwen der wereld af”. Vandaar was iedereen, die den weg kwam bereiden voor een grootere openbaring, een Elias, en in dezen zin was Johannes de Dooper, meer dan iemand anders, Elias; maar even waar is het dat hij *niet* was Elias, de profeet die in de dagen van Abraham leefde, die aan Jezus verscheen op den berg en die eveneens verscheen aan den Profeet Joseph en Oliver Cowdery in den Kirtland-Tempel.

In de nieuwe vertaling van het Nieuwe Testament, door den Profeet Joseph Smith, is de moeilijkheid met betrekking tot het loochenen

van Johannes dat hij Elias was gemakkelijk te verstaan. Wij halen den tekst aan: „Dit is de getuigenis van Johannes, toen de Joden priesters en zeventigers afzonden van Jeruzalem, opdat zij hem zouden vragen: Wie zijt gij? En hij beleéd en loochende het niet dat hij Elias was; maar beleéd, zeggende: Ik ben de Christus niet. En zij vraagden hem, zeggende: Hoe zijt gij dan Elias? En hij zeide: Ik ben niet die Elias die alles wederoprichten moest. En zij vraagden hem, zeggende: Zijt gij die Profeet? En hij antwoordde: Neen.” (Joh. 1 : 19—21.) Uit het bovenstaande kan gemakkelijk gezien worden dat Johannes, terwijl hij niet de bijzondere Elias was die *alles* herstellen moet, toch een Elias is omdat hij sommige dingen herstelde met betrekking tot het evangelie.

ROBERTS' *Outlines of E. H.*

CHRISTUS' KRUISIGING.

De kruisiging was een onuitsprekelijk wreede dood. Gelijk Cicero, die er wel mede bekend was, zegt, was het de wreedste en schandelijkste van alle straoefeningen. „Laat zij nooit”, voegt hij er bij, „tot het lichaam van een Romeinsch burger komen; neen zelfs niet tot zijne gedachten, oogen, of ooren.” Zij was voorbehouden voor slaven en oproermakers, wier einde met de meest mogelijke schande moest gekenmerkt worden. Niets is onnatuurlijker en stuitender dan een levend mensch in zulk een houding op te hangen. Het denkbeeld schijnt zijnen oorsprong te hebben gehad in de gewoonte, om ongedierte in eene soort van wraakzuchtig genoeg vast te nagelen op eene in het oogvallende plaats. Was de dood gevolgd op de eerste slagen in de wonden, dan zou het reeds een ontzettende dood geweest zijn. Maar het slachtoffer worstelde gewoonlijk twee of drie dagen, met de brandende pijn van de nagelen in handen en voeten, de marteling van overvolle bloedaderen, en het ergst van alles, een ondragelijken dorst, die steeds toenam. Het was onmogelijk het lichaam ook slechts de geringste verlichting te geven door een veranderde houding, want iedere beweging bracht nieuwe en folterende smarten.

De omstandigheid, dat er bloed en water uit de doorstokene zijde vloeide, wordt door de bekwaamste geneeskundige autoriteiten gehouden voor een bewijs, dat Jezus letterlijk stierf aan een gebroken hart — gebroken door smart.

JAMES STALKER, *Het Leven van Jezus Christus.*

Het adres van de Amsterdamsche Conferentie is van de Jacob Catskade 14 verplaatst naar de **Ten Katestraat 24.**

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

RAAD OMTRENT HET BIDDEN.

Door ORSON PRATT.

Wanneer de Heiligen bidden, moesten zij trachten uit te vinden, wat zij het meest van noode hebben, en dan kalm, eenvoudig en oprecht erom vragen met de verwachting het te ontvangen; want, zegt onze Heiland, „Indien gij in mij blijft, en mijne woorden in u blijven, zoo wat gij wilt, zult gij begeeren, en het zal u geschieden”. Denkt niet dat gij verhoord zult worden om veel spreken of een ijdel verhaal van woorden. Als gij iets niet ontvangt dat voor uw nut wezen zou, of het een of ander wat beloofd is, dan moogt gij weten dat er de eene of andere oorzaak voor is; misschien zijt gij niet zoo getrouw geweest als gij hadt moeten zijn; de fout, als er een is, moet bij u zijn; want God's beloften zijn zeker. Zoek daarom de reden te vinden waarom uw gebed niet verhoord wordt, en verwijder de oorzaak, en vraag dan wederom, en indien alles in orde is aan uwe kant, zult gij een antwoord ontvangen. Zoek niet uwe verlangens voor den Heere uit te drukken in zwellende woorden, om van de menschen geprezen te worden wegens uwe welsprekendheid; verander ook het geluid van uwe stem niet, zoodat zij onnatuurlijk klinkt; maar tracht tot den Heere te spreken met evenveel oprechtheid en vertrouwen als een kind heeft wanneer het zijn ouders om voedsel vraagt. Wanneer gij eenen bizonderen zegen verlangt, laat dan uw geest niet afdwalen naar honderden andere zegeningen, die vreemd zijn aan den andere die gij het ernstigst verlangt, opdat uw geloof niet verdeeld worde, en uw bede niet onverhoord blijve. Indien er om een groote menigte van dingen in hetzelfde gebed gevraagd wordt, vergeten de Heiligen soms zoo gauw enkele dingen waarom zij gevraagd hebben, en zien dientengevolge niet met ernstige verwachting naar de verhooring uit en om die reden wordt de zegen onthouden.

Het groote geheim van gunsten te verkrijgen van God is zulk een karakter en aard te vormen en aan te kweeken, als in alle opzichten overeenstemt met de leeringen van de woorden en den geest van Christus. Verneder u tot menschen van lagen staat. Veracht den arme niet omdat hij gebrek heeft; en als gij een feest zult houden, zoo nood „Armen, verminkten, kreupelen, blinden, omdat zij niet hebben om u te vergelden: want het zal u vergolden worden in de opstanding der rechtvaardigen”. Voed den hongerige — kleed den naakte — help weduwen en weezen in hunne verdrukking — bezoek de zieken. Laat uwe liefde overvloedig zijn tot alle menschen; tracht de dolenden van

het dwaalspoor terug te brengen door hun de eenvoudige, onverbloemde waarheid te vertellen in zachtmoedigheid en eenvoud, altijd gedachtig zijnde dat gij zelf eenmaal in dikke duisternis waart, vanwege de overleveringen en valsche godsdiensten die u omringden; heb daarom medelijden met de millioenen misleide wezens die zichzelf bedrogen hebben met de praal en het ijdel vertoon van het moderne Christendom. Wees oprecht en eerlijk voor alle menschen. Beoefen voortdurend deugd en heiligheid. Zoodanig zou de aard en het karakter van al de kinderen Gods zijn, opdat zij zichzelf bekwamen nuttig te worden in deze wereld en geschikt om het eeuwige leven te beërven in de toekomstige wereld.

Elders Journal.

DE OPSTANDING.

Uittreksels uit redevoeringen van President BRIGHAM YOUNG.

Indien gij aan uwe roeping getrouw wilt zijn, laat mij u zeggen, dat er dan geen zegeningen zijn in de celestiale wet van het koninkrijk Gods, of gij zult het voorrecht hebben ze te genieten; en indien gij getrouw zijt, zijn alle dingen de uwe, hetzij in den hemel, of op de aarde, of onder de aarde; alle dingen hetzij overheden, hetzij machten, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen; de hoogten en diepten der eeuwige wijsheid zullen de uwe zijn. Gij zult dan rijk zijn; weest slechts getrouw, en de Heere heeft alles voor u bereid.

Nu, wenscht gij dat ik dit een weinig verklaren zal? Veronderstelt dat ik dit aardse leven ga verlaten en heel veel dingen ongedaan laat die ik wil doen. Bijvoorbeeld: ik ben niet verzegeld aan mijn vader, en dit is noodig, daar ik geboren was voordat het nieuw en eeuwig verbond hersteld werd; dientengevolge moet ik, geen erfgenaam zijnde, mijne erfenis ontvangen in mijns vaders koninkrijk door aan-neming — door de verzegelingswet. De sleutelen van de bedoelde verzegelingsmacht moesten toevertrouwd worden aan Elia voor de laatste dagen. Ik moet verzegeld worden aan mijnen vader, en aldus een Priesterschapsketen maken om de schalmen te zamen te binden. Veronderstelt dat ik overlijden zou voordat dit gedaan is, wat een jammer zou het zijn voor Broeder Brigham, om de eeuwigheid in te gaan en dit werk niet gedaan te hebben. Laat mij getrouw zijn tot het einde, en mijne werken zullen mij navolgen. Indien ik geen zoon had in de wereld die geneigd zou zijn mijn werk voor mij te doen, straks zouden mijne dochters zonen en kleinzonen hebben; en veronderstelt dat zij niet voor mij wilden handelen, dan heb ik nog vrienden op de aarde, want God zou ze voor mij verwekken om mijn werk te doen. Dit is niet alles; straks zal de Heere zeggen tot het slapende stof: „Ontwaakt en komt te voorschijn uit uwe graven.” Mijn stof wordt opgewekt,

mijn geest wordt er mede hereenigd, en wordt een celestiaal lichaam gemaakt, vervuld met onsterfelijkheid en eeuwig leven. Ziet, de eerste maal dat mijne kinderen of mijne vrienden het weten, zal ik met hen zijn in den een of anderen tempel, en hun vertellen wat zij doen moeten.

* * * * *

Ten eerste wil ik eenige woorden zeggen aangaande de opstanding. Deze beginselen zijn belangwekkend. Een ware kennis en een zuiver begrip van dezelve zijn een bron van groote troost en vreugde voor een heilige Gods. Het is ons voorrecht, heel veel van deze dingen te weten, uit de manifestatiën van den Heiligen Geest aan ons zelve, door de openbaringen die aan anderen gegeven zijn en uit de leeringen van degenen die met ons geweest zijn.

Sprekende van de komst van den Heere Jezus Christus als een dief in den nacht, of gelijk het licht van den morgen, zoodat alle vleesch tegelijk Zijne heerlijkheid zal zien; en vele dergelijke uitdrukkingen meer — vereenigt ze allemaal tot één, en de geest wordt in verwarring gebracht.

Wederom, indien wij veronderstellen dat de Heiland eens en vooral komt, en dat Hij bij zijne eerste verschijning op de aarde al de goddeloozen verdelgen zal, en de geheele aarde reinigen van haar bloed en verdorvenheid, zou het in strijd komen met vele andere gezegden in de Heilige Schriften.

Vergunt mij in de eerste plaats op te merken, dat Jezus vrij is — Hij heeft de macht, bekwaamheid, en het recht, wanneer hij het ook noodig acht, Zichzelve te openbaren aan een persoon, of aan een gemeente; Hij zal zich openbaren aan de kerkelijke vergadering bij de oefening der openbare dienst, indien Hij het belieft. Kortom, Hij komt wanneer het Hem belieft en keert terug wanneer het Hem belieft. De eigen aard van het karakter van den Heiland, zooals wij Zijn karakter verstaan, geeft Hem het voorrecht rechtens zijne waardigheid, aan een persoon te verschijnen op den middag, des middernachts, in den morgen, of des avonds; waar, wanneer, en zooals hem behaagt. Dit is zijn ontwijfelbaar recht.

Sprekende van de opstanding, of van de verschijning van den Heiland, lezen wij dienaangaande in het goede oude boek. Wanneer is de eerste opstanding? Zij is niet een der dingen die te komen staan; zij is in het verleden; zij was toen de engelen nederdaalden en den steen afwentelden van het graf waarin de Heiland lag; toen Jezus zijn lichaam weder opnam; dat is de eerste opstanding van een sterfelijk wezen tot onsterfelijkheid op deze aarde; zij is reeds lang voorbij.

Die engelen gingen daarheen en om wat te doen? Om tot het slapende stof te spreken, niet alleen van den Heiland, maar van Abraham voor één gedeelte, in alle waarschijnlijkheid Lot voor een ander, en

Mozes voor een ander, zeggende: „Komt op uit de dooden, het is tijd dat uwe lichamen ontwaken uit hunnen slaap van jaren en het stoffig graf verlaten”. En aldus waren velen der heiligen opgewekt na de opstanding van Christus; maar wie geloofde het? Wie wist er van? Niet een, enkel de betrokken personen. Geen geschiedschrijver heeft er ooit verslag van gegeven, behalve degenen die de getuigenis geschreven hebben, in dit boek vervat, het Nieuwe Testament, en in het Boek van Mormon. Deze getuigen hadden er persoonlijk belang bij, die ook de eenige getuigen zijn van dit feit. Wie gelooven het in onze dagen? Diegenen alleen aan wie deze dingen geopenbaard zijn. Onze vaders en moeders hebben van de leer getuigd zooals die vervat is in het Nieuwe Testament; onze priesters hebben het ons leeren gelooven zooals het daar geschreven is; maar wie weten het? Degenen aan wie God het geopenbaard heeft. Deze, mijne broederen, zijn getuigen dat dit mijne leer is.

Hoe weten en verstaan wij de dingen Gods? Door het licht waarover Broeder Hyde gesproken heeft; Christus is het licht der wereld, en verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld, beide heilige en zondaar; Hij is de fontein van waarheid en intelligentie voor deze schepping.

Ik zal verder spreken over de opstanding, of de komst van den Zoon des Menschen. Gelijk ik reeds gezegd heb, de opstanding is reeds lang aangevangen; en hoe weet ik hoevelen er opgewekt zijn sedert de engelen den steen afwentelden van de graftombe, en het lichaam van den Heiland te voorschijn riepen? De schriften zeggen dat vele heiligen opgewekt werden en aan velen verschenen; maar hoevelen sedert dien tijd opgewekt zijn weet ik niet. Hoe lang nog eer de opstanding opnieuw aanvangt? Ik weet het niet, maar ik ben er trotsch op te gelooven dat het niet lang is; ik ben gelukkig, te gelooven dat de opstanding der laatste dagen ophanden is. Wie zullen opgewekt worden? De heiligen — degenen die in Jezus slapen; degenen die getoond hebben aan den Vader, aan den Zoon, aan de heilige engelen en aan al hunne bekenden op de aarde, dat zij gelooven in God, en zijne hand erkennen in alle dingen, en Hem gediend hebben zoo goed als ze konden. Zal Jezus komen? Ja.

Wij zullen een geval veronderstellen. Laat deze vergadering bereid zijn om een bezoek van den Zoon des Menschen te ontvangen. Veronderstelt dat onze harten geheiligd zijn voor den Heere, of dat wij den Heere God in onze harten geheiligd hebben, en wij hier zijn om hem te aanbidden, Hem te prijzen, alwaar wij de gemeenschap van elkander genieten, en de gave des Heiligen Geestes, afgezonderd van den ruwen aanblik en het verwarde rumoer der wereld, teruggetrokken uit al de bedrijvigheden van het menschelijk leven, met gesloten deuren, en Jezus komt in ons midden, werpt den sluier van onze oogen af, zooals Hij deed

van de oogen der discipelen die met hem uit Jeruzalem reisden, want zij kenden hem niet alvorens Hij brood brak bij het avondmaal — veronderstelt dat Hij in ons midden verschijnt, en den sluier van onze oogen wegdoet; wij zullen Hem kennen; Hij zegt: „Hier zijn de teekenen der nagelen in mijne handen; hier is de plaats waar mijne zijde doorstoken werd; ziet er naar, mijne broederen en zusters, want ik ben het.” Ieder oog zal op Hem zijn, en ieder hart zal Hem liefhebben. Hij blijft een tijd bij ons, en Hij is gegaan.

Wij verspreiden ons over de aarde, en geven getuigenis van hetgeen wij gezien hebben. Ik vraag, wie zal uwe getuigenis gelooven? Niemand, tenzij het den Heere behaagt het hun te openbaren, door een heiligen engel, of door de manifestatie van Zijn eigen persoon. Wij mogen ervan getuigen totdat wij ten grave dalen, te vergeefs, tenzij de geest het hun openbaart. Geen persoon kan het met mogelijkheid weten, tenzij God het Hem bekend maakt.

Dit is een leerpunt, dat ik gevoel voortdurend op de gemoederen van dit volk te drukken, om in het licht van den geest Gods te leven zoodat iedere man en vrouw openbaringen voor zichzelf moge hebben. Want de Geest des Heeren kan u onderrichten, zoodat gij voor u zelve kunt weten.

Zullen de Heiligen uit de dooden opstaan? Ja. Wie zullen het weten? Slechts weinigen. Wanneer de opstanding aanvangt, zeg ik dat slechts weinigen het zullen weten. En vergunt mij u mede te deelen, wanneer gij Joseph, en Hyrum en Vader Smith gezien hebt, en vele anderen, uit de dooden verreezen, en gij Ouderlingen gaat in den vreemde om te prediken, dan zult gij der wereld niets vertellen van hunne opstanding, want zij zullen het niet gelooven. Gij moogt getuigen dat Vader Smith opgestaan is, dat Joseph en Hyrum wederom hunne lichamen bezitten; dat zij wederom in het vleesch leven, en zij zullen u verachten, en tot den dood toe vervolgen, indien zij de macht hebben, om uwe getuigenis.

Zullen de heiligen opstaan uit de dooden voordat de wereld tot God bekeerd is? Ja. Gij moogt het haast onmogelijk achten, de geheele schepping tot den Heere bekeerd te zien, of tot het geloof van het Heilig Evangelie. Zult gij de opstanding zien? Ja. Gij zult er in zijn, en er van genieten. Gij zult in de eerste opstanding zijn. Zal de wereld het gelooven en weten? Neen. Zion zal verlost worden, de groote tempel des Heeren zal gebouwd worden, waarop de heerlijkheid des Heeren rusten zal, en een wolk des daags en een vuurpilaar des nachts. De heiligen zullen vergaderd worden uit alle natiën, en zullen de tempelen Gods binnengaan, om het verlossingswerk voor hunne dooden te doen, en er zullen heilanden zijn op den berg Zion om Ezaus huis te redden. Maar zullen de natiën ervan weten? Neen. En wanneer de Heere regeert als Koning der natiën zooals Hij regeert als Koning der

heiligen, zullen de inwoners der aarde niet wantrouwen, of het de macht van den een of anderen groote is, dat het de in werking gebrachte plannen van wijze mannen zijn.

Aldus zullen zij geregeerd en gecontroleerd en overheerscht worden, en geleid door de beginselen van het Heilig Priesterschap, en zij zullen nimmer wantrouwen of het de handelingen zijn van wijze mannen aan het hoofd van een machtige natie, geoefend in regeeringszaken, die hun eigen natie weten te regeeren, en dan hunne aangrenzende natiën tot onderwerping brengen totdat de geheele aarde hun onderworpen is. Zij zullen niet weten dat het de Heiland is, die heerschend Koning der natiën is, zooals hij heerscht als Koning der heiligen. Een groot gedeelte van de inwoners der aarde zullen nimmer wantrouwen of het de uitwerkselen van de wijsheid der menschen zijn.

De heiligen zullen onderricht worden hoe zij Zion moeten opbouwen, hoe zij tempelen moeten bouwen, en het verlossingswerk voor hunne dooden doen; en de goddelooze natiën zullen er niets van weten. Wanneer het Millennium (duizendjarig rijk) is ingetreden, zal geen man of vrouw er iets van weten tenzij het is door de macht Gods. Hij zal heerschen en regeeren, en Zijne heerlijkheid zal in Zion zijn, en de goddeloozen zullen niet weten dat het de hand onzes Gods is. De heiligen zullen het licht zijns aanschijns genieten, daarin wandelen, en in Zijne tegenwoordigheid wonen.

Deze dingen worden door dit volk verstaan; en als er een Ouderling in Israël is, of een persoon in deze kamer, die niet gelooft hetgeen ik gezegd heb aangaande de opstanding, wacht dan slechts zoolang totdat het gebeurt, en dan zult gij het voor uzelf weten! Ik geef er niet om of gij het gelooft of niet; maar ik zal u zeggen waarom ik het meeste geef, en het is het eenige waarom ik geef: zal dit volk hiervoor bereid zijn? Zult gij den Heere Jezus Christus liefhebben, en Hem dienen met geheel uw gemoed en sterkte?

Ik geef er niet om wat gij gelooft, want het zal nimmer bewegen of veranderen hetgeen bestaat. Zal het volk God dienen, goed doen en aangenaam met elkander leven — het evangelie in het rond verspreiden en de heiligen vergaderen? Ik zou er de asch van een roggelalm niet voor willen geven of gij het gelooft als ik u vertel omtrent de opstanding, of iets anders, of het niet gelooft, indien gij God liefhebt en Hem met geheel uw hart dient. Gij moogt gelooven wat gij verkiest, indien gij gestadig goed wilt doen, en geen kwaad; indien gij u zelven nooit toe zult staan een nieuwe zonde tegen God of uwen naaste te bedrijven, maar altijd van dezen morgen af vol goede daden zijt, den Heere dienende met geheel uw hart.

Millennial Star.

VARIA.

GRAAF LEO TOLSTOJ EN DE OORLOG.

Graaf Leo Tolstoj heeft in de *Times* een groot artikel geschreven over den oorlog waarin Rusland thans met Japan gewikkeld is. Hier volgt een enkele aanhaling:

„Er gebeurt iets, dat onbegrijpelijk en onmogelijk is in zijn wreedheid, valsheid en domheid. De Russische keizer, dezelfde man, die alle volkeren opriep voor de zaak des vredes, maakt openlijk bekend dat hij, ondanks al zijn pogingen om den hem zoo dierbaren vrede te bewaren (pogingen, die zich openbaren in het vermeesteren van andermans land en het versterken zijner legers ter verdediging dier gestolen landen) dat hij, wegens den aanval der Japanners, beveelt dat hetzelfde tegen dezen zal gedaan worden, d. w. z. wij hen naar het leven moeten staan. En terwijl hij zijn oproep om te moorden uitvaardigt, noemt hij den naam Gods, smeekt den zegen des hemels af op de verschrikkelijkste misdaad ter wereld. De keizer van Japan heeft precies hetzelfde afgekondigd ten aanzien der Russen.”

Sprekende van den Tsaar zegt Tolstoj verder:

„Deze ongelukkige, misleide jonge man, erkend als het hoofd van 130,000,000 menschen, die voortdurend bedrogen wordt en gedwongen zichzelf tegen te spreken, dankt vol vertrouwen en zegent de troepen, die hij de zijne noemt, voor het moordenaarswerk ter verdediging van het land, dat hij met nog minder recht het zijne noemt. Allen geven elkaar afschuwelijke ikons (heiligenbeelden) present, waaraan niet alleen geen een onder de ontwikkelde lieden gelooft, maar welke zelfs onontwikkelde boeren den rug beginnen toe te draaien — allen buigen zich ter aarde voor deze ikons, kussen ze en spreken pralerige en misleidende redevoeringen uit, waaraan in werkelijkheid niemand gelooft.”

AANGEKOMEN.

Het is ons gebleken dat het verzuimd is op de gebruikelijke wijze de aankomst mede te deelen van Ouderlingen Abraham Dalebout en Reindert Schouten. Deze broederen kwamen op den 17den Maart j.l. aan. Aan den eerste werd de Amsterdamsche en aan den tweede de Arnheemsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ONTSLAG.

Ouderling George J. Paull, van de Luiksche Conferentie, is uithoofde van zijne slechte gezondheid eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze zending, om te vertrekken zoodra het hem voegt.

GROOTHEID, DEUGD, MOED.

Dat is niet groot, den Cezar cijns te geven,
 Getrouw te zijn wie ons zijn trouw gebleven,
 Den vriend te helpen in den nood,
 Dat is niet groot.
 Maar trotschaards in hun onspoed niet te honen;
 Ondankbren met een weldaad-meer beloonen;
 Hem helpen die ons van zich stoot:
 Dat noem ik groot.

Dat is geen deugd, een aalmoes toe te steken
 Aan weêuw en wees, die om een broodkorst smeken,
 Terwijl de wijnkroes ons verheugt:
 Dat is geen deugd.
 Maar distlen uit des broeders voetpad rooien,
 Ter sluik een bloem hem door de doornen strooien,
 Al licht voor ons geen levensvreugd:
 Dat noem ik deugd.

Dat is geen moed, het wrekend staal te wetten,
 Den machtige zijn smaad betaald te zetten,
 Den dolk te doopen in zijn bloed:
 Dat is geen moed.
 Maar met geen kwaad geleden kwaad vergelden,
 Den mindre ook zijn onrecht kwijt te schelden,
 Al is de wraak zoo licht als zoet:
 Dat noem ik goed.

H. TOLLENS Cz.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Arnhemsche Conferentie zal te Arnhem gehouden worden op Zondag den 10den Juli. De vergaderingen zullen gehouden worden om 10 uur v.m. in de gewone zaal, Walstraat 6, en om 7.30 n.m. in het Loge-gebouw, Rijnstraat, en bovendien om 2 uur een openlucht-vergadering in het Park Sonsbeek, waarvoor Pres. Abels schikkingen getroffen heeft.

De Ouderlingen, leden der kerk en vrienden worden vriendelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten bij te wonen.

I N H O U D:

Verkrijgt den Geest Gods Blz. 201 Kerkherstel noodig " 205 Vragen en Antwoorden " 207 Christus' Kruisiging " 218 Raad omtrent het bidden " 209 De Opstanding " 210		Varia Blz. 215 Aangekomen " 215 Ontslag " 215 Grootheid, Deugd, Moed " 216 Conferentie-Aankondiging " 216
---	--	---

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.